

ERGİN KELEŞ • Nasıl Yıldız Olunmaz?

ERGİN KELEŞ 1987 yılında Trabzon'da doğdu. İlk, orta ve lise eğitimlerini Trabzon'da tamamladı. Futbola Trabzonspor'da başladı ve 15 yaşında yine aynı kulüpte profesyonel oldu. Trabzonspor (2005-2009), Akçaabat Sebatspor (2005), Sakaryaspor (2006-2007), Manisaspor (2009-2010), Ankaragücü (2011-2012), Karabükspor (2012 ve 2018), Mersin İY (2012-2013), Göztepe (2013), Adanaspor (2013-2016 ve 2020-2021), Gaziantep BB (2015), Sivasspor (2016-2017), Giresunspor (2019), Akhisarspor (2019-2020), Altay (2020) ve Ankara Demirspor (2021-2022) olmak üzere 15 farklı kulüpte forma giydi.

Genç Milli Takımlar Balkan Şampiyonluğu ve gol krallığı (2002), Genç Milli Takımlar UEFA Meridyen Kupası Şampiyonluğu ve gol krallığı (2005), Trabzon Lisesi ile Liseler Dünya Şampiyonluğu ve gol krallığı (2003) kazandı.

İstatistikleri: 62 kez genç milli (31 gol), 6 kez ümit milli (3 gol). Süper Lig'de 119 maç (11 gol), TFF 1. Lig'de 199 maç (48 gol), Türkiye Kupası'nda 35 maç (8 gol).

İletişim Yayınları 3160 • Futbol Kitapları 39

ISBN-13: 978-975-05-3315-0

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2022, İstanbul

EDİTÖR Tanıl Bora

DİZİ KAPAK TASARIMI Utku Lomlu

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Ergin Keleş Albümü

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadag, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ERGIN KELEŞ

Nasıl Yıldız Olunmaz?

Eřim Ezgi
ve
Kızım Destina'ya...

İÇİNDEKİLER

Sunuş · TANIL BORA	9
Arka Bahçe	11
Özkan Sümer	15
Şampiyon	27
A Takım'a Doğru	31
Trabzonspor	37
Sakaryaspor: "Pişmek" Denen Şey	47
Trabzon'a Geri Dönüş: Hayatta Kalmak	51
Umut ve Karanlık	59
"Düşüp düşüp kristal bir bardak gibi..."	67
Manisaspor: Gelmeyen "Doğru" Zamanı Beklemek	75
Ankaragücü: Zor Şartlarda Bir Çıkış	85
Karabükspor: Bir Yanlış Tercih Daha	93
Mersin İdman Yurdu: Ve "Taraftara" Oynamak	101
Göztepe: La Mancha'lı Don Quijote	109
Adanaspor: "Tutunamayanlar"	117

Gaziantep Büyükşehir Belediyespor:	
Bir Belediye İştiraki	125
Şampiyon Keleşnikof	127
Şampiyon Yiğido	133
Yeniden Süper Lig:	
Yedek Kulübesinin Yılmaz Bekçisi	145
Röportajlar ve Diziler!	149
Cumhuriyet Mesajı	157
Emekçiler ve Köleler	161
Taraftar	165
Hakemler	169
Menajerler	173
Yabancı Futbolcular	177
Alt Ligler	179
Özel Hayat ve Sakatlıklar	183
ROMAN KAHRAMANLARINDAN İDEAL 11'İM	187
Son	189

Sunuş

TANIL BORA

Futbolcu otobiyografileri-biyografileri, futbolsever memleketlerde raflar dolduran ayrı bir tür teşkil eder. Bu otobiyografiler çoğunlukla gölge yazarların eseridir, olsun...

Türkiye’de biyografiler pek az olduğu gibi, otobiyografiler yoğa yakın derecede az. Çeviriler azıcık açık kapatıyor. Tümer Metin’in *Metin Olmak* kitabı (Doğan Kitap, 2013), şaşırtıcı bir istisnadır. Üstelik, –bildiğimiz kadarıyla– bir gölge yazar elinden çıkma değil, bizzat Tümer Metin tarafından yazılmış...

İşte, elinizdeki kitap, başka bir şaşırtıcı istisna. Genellikle okuma-yazmayla pek işi olmayan bir meslek grubu içinde az rastlanır, kitapsever, edebiyatsever bir futbolcuyla karşı karşıyayız. Maç öncesi-sonrası demeçlerinde düzgün cümleleri, standart dışı kelime hazinesiyle dikkat çekmiş olan Ergin Keleş, görüyoruz ki yazarak da konuşuyor!

Ergin Keleş’in kitabı, adı üstünde, yıldız olmayan, olmayan bir futbolcunun özyaşamöyküsüdür. “Yıldız olamamak”, olabileceksen olamadığını imâ ediyor, tabii. Yıldız kumaşı varmış, o kumaştan da bir şeyler dikilmiş ama zi-

yan edilmiş, usta işi bir elbise çıkmamış. Ergin Keleş işte o ziyanlığın hikâyesini anlatıyor. Terzilik teşbihini sürdürürsek, iğneyi kendine batırarak... Fakat bunu büyük bir ifşaat yapıyor havasında anlatmıyor, sakın sakın, tatlı tatlı anlatıyor. Türkiye futbol ortamının, yetenekleri, ümitleri, hayalleri doğrayan yapısal sorunları bağlamında anlatıyor. Bunu da yine büyük skandalları falan ifşa ederek değil, rutini, sıradanı, gündeliği tasvir ederek yapıyor. Hamasete kaçmadan... Hep nükteyle, mizahla... Futbolun ışıltılı sahnesine çıkan her aktörün mecburen az çok giyindiği narsisizmi de te vazuyla, kalenderlikle dengeleyen bir mizah...

Bir çeşit “asi futbolcu” portresi de görüyoruz Ergin Keleş’in hikâyesinde. Türkiye futbol tarihinde “asi futbolcu”nun amblemi kuşkusuz Metin Kurt’tur. Vecdi Çıracıoğlu’nun onun hakkında yazdığı biyografiden (*Gladyatör*, İletişim Yayınları, 2017) de bildiğimiz gibi; Metin Kurt sadece sendikal hakları savunmasıyla, özellikle aktif futbolculuğundan sonra derinleşen sosyalist görüşleriyle değil, çok temel bir düzeyde, futbolculara reşit insan muamelesi yapılmasını talep etmesiyle asi olmuş, asi sayılmıştı. Boş sözleşmeye imza attırmak gibi göreneklere itiraz etmesi, ücret talebinden önce, gayet basit, futbolcuların reşit insanlar olarak muhatap alınma talebinin ifadesi idi. Ergin Keleş’in –ki öna-dı reşit anlamına geliyor!–, Metin Kurt’unki gibi ayan beyan (demonstratif) olmayan, daha “serkeş” görünebilen asiliğinin arkasında da bu temel talebi görebilirsiniz aslında. Sırf böyle bir kitabı yazmasında bile, görebilirsiniz.

İyi ki yıldız olamamış da böyle bir kitap yazmış desek, zalimce mi olur? Her halükârda, memleket futbolunun “kalkınması” bakımından, birkaç Ergin Keleş, birkaç büyük yıldızdan daha etkili olur gibi geliyor bana!

Arka Bahçe

Babamın “Allahım oğlum olursa futbolcu olsun” duasının üzerinden ne kadar geçmişti bilmiyorum. Hatta bu duaya sebep olan ve onu futboldan koparan kazayı unutmş muydu yoksa bulunduğumuz yer her şeyi yeniden yaşamasına sebep miydi, hiçbir fikrim yoktu.

Dokuz yaşındaydım ve o sıcak, nemli yaz günü Trabzon Lisesi'nin arka bahçesinde yapılacak seçmeler için ağabeyimle babamın yanına oturmuş bekliyordum. Hemen önümüzdeki toprak sahada, belki benimle yaşıt belki benden biraz daha büyük heyecanlı çocuklar ve onlardan daha heyecanlı anne-babaları, dörtgözle oğullarının yapılacak seçmeleri kazanmalarını bekliyorlardı.

Trabzon'da birçok anne-baba için “oğul” demek, ileride Trabzonspor'da forma giyecek büyük bir yıldız adayı demektir. Hayaller hep böyleydi ve o gün kimileri hayallerini o toprak sahada bırakarak evine dönecekti. Aslında çocuklar için en zoru seçmelerde iyi oynamak değildi. En zoru, kendi ailelerinin küçük omuzlarına yükledikleri hayallerin ve umutların altında ezilmektir. Tanrı futbola özgü yeteneği

herkese vermiyordu ve ebeveynler için en zoru bunu kabul etmekte. “Torpil yapıyorsunuz!” veya “Bir daha baksanız, bir daha gelsek olmaz mı? Heyecan yaptı uşak yoksa çok iyi oynar” diye kapıları zorlayanlar, evlatlarını nasıl yaraladıklarından habersizdiler.

Habersizdiler çünkü onlar için Trabzonspor bir kadedirdi. Ne olursa olsun yaşanması gereken bir kader... Bir tercih olamazdı. Eğer bir oğlunuz varsa hiçbir mazeret üretmeden, bu kaderi sonuna kadar yaşayacaktınız. O an çocuğun içinde yaşadığı burukluğun ya da özgüveninin yerle bir olmasının bir önemi yoktu. Trabzon Lisesi'nin arka bahçesinde seçmeler yapılıyordu ve o toprak sahadan, seçilmiş bir oyuncu olarak çıkmak gerekiyordu.

Sıranın bize gelmesini beklerken babam seslendi:

“Eğer burada iyi oynarsanız esas yere gideceksiniz, orada kimler antrenman yapıyor biliyor musunuz?”

“Kimler?”

“Şota, Hami, Ünal, hepsi.”

“Biz de onlarla mı antrenman yapacağız?”

“Yok, ama aynı yerde olacaksınız.”

“Göreceğiz o zaman onları!”

“Evet.”

Babamın saydığı isimleri tanıyordum. Çünkü sabah başlayıp akşama kadar süren ve kimi zaman kavgayla biten mahalle maçlarında ya Şota olurdu ya da Hami.

Futbolun size sunduğu en güzel şeylerden birisi de budur. Kahramanlar. Öyle bir an gelir ki, bir gün onlardan biri gibi olmak için yanıp tutuştuğunuz isimlerle aynı sahaya çıkar, takım arkadaşlığı yapar hatta ağabey-kardeş olursunuz. Tarihi yoktur ve futbol size bunu karşılıksız sunar.

Nem ve sıcak bizi tüketirken Trabzonspor eşofmanlı birisi yaklaştı ve sıranın bizde olduğunu söyledi. Ağabeyimle ben kalkıp saha kenarında bekleyen 15-20 çocuktan olu-

şan gruba katıldık. Yaklaşık iki aydır birlikte çalışıyorlardı ve çok yakında Mehmet Ali Yılmaz Tesisleri'ne gideceklerinden bahsediliyordu. Babamın “esas” yer dediği ve iyi oynarsak bizi de alacakları yer.

Hakan Yılmaz bu minik takımı çalıştıran ve “Bugün aramızda yeni arkadaşlarımız olacak,” diyerek bizi grupla tanıştıran antrenördü. Heyecanlı mıydım, korkuyor muydum yoksa kendime çok mu güveniyordum hatırlamıyorum ama Hakan Hoca günün sonunda bana ve ağabeyime “Yarın tekrar gelin,” demişti ve bu iyi bir başlangıç demektir. Ertesi gün takımdaki tüm oyunculardan daha iyi olduğumu gösterdim. İyi hareketler, iyi işler yapıyordum ve belki de bu yüzden Hakan Hoca su molası verdiğinde “Ergin takımın birlikte gidip gelmesinden sen sorumlusun,” demişti. Trabzon Lisesi'nin arka bahçesindeki çeşmenin başına geldiğimizde “Hoca sana öyle söyledi ama bu sadece bir seferlik, takımın kaptanı benim” diyen sarışın bir çocuk belirdi yanımda.

“Öyle mi?”

“Evet, hoca bazen başkalarına da böyle diyor ama kaptan benim.”

“Sorun yok.”

Evet sorun yoktu ve gülümsüyordum, çünkü yaklaşık bir hafta sonra Güven Pir İskender elindeki kâğıtta isimlerimizi okurken “esas yere” gitme vaktimizin geldiğini söylüyordu.